



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7428/2021
16.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... код ..., чији је пуномоћник Јована Тодоровић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Момирски, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 189/21 од 28.04.2021. године, у седници већа одржаној 16.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 189/21 од 28.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 189/21 од 28.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П2 1011/20 од 25.01.2021. године у ставовима првом и другом изреке. Решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке наведене првостепене пресуде приначено је тако што је тужилац обавезан да исплати туженој износ од 52.500,00 динара на име трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате (ставом другим изреке). О трошковима другостепеног поступка одлучено је на тај начин што је тужилац обавезан да исплати туженој износ од 33.000,00 динара на име трошкова другостепеног поступка (ставом трећим изреке другостепене пресуде) и што је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (ставом четвртим изреке другостепене пресуде).

Првостепеном пресудом Другог основног суда у Београду П2 1011/20 од 25.01.2021. године одређена је мера заштите од насиља у породици, па је тужиоцу забрањено да на било који начин узнемирава тужену и наложено му да се уздржава од сваког дрског, злонамерног и безобзирног понашања којим се угрожава телесни интегритет, душевно здравље и спокојство тужене (ставом првим изреке), одређено да

мера заштите од насиља у породици остају на снази годину дана од дана доношења и евентуално изјављена жалба не задржава извршење пресуде (ставом другим изреке) и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка (ставом трећим изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, сагласно одредби члана 408. ЗПП. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из става 1. члана 374. ЗПП на коју се ревизијом указује, док се осталим наводима ревизије не указује на повреде поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих би се ревизија могла изјавити. Ревизија неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка у вези са оценом изведених доказа и на то да је суд наводно утврдио чињенично стање само на основу једностраног мишљења центра за социјални рад, не примењујући истражно начело на које су овлашћени у оваквој врсти поступка. Супротно оваквим наводима, судови су чињенично стање одлучно за примену материјалног права утврдили не само на основу извештаја органа старатељства прибављеног у складу са овлашћењем из члана 286. Породичног закона, већ и на основу других писаних доказа и исказа странака.

Парничне странке су биле у браку од 30.09.2017. до 13.12.2020. године, током чијег трајања је рођен њихов син 23.06.2018. године, који је по разводу брака поверен туженој на самостално вршење родитељског права. Односи између парничних странака пореметили су се убрзо након венчања, њихова заједница живота престала је још пре рођења детета, и током времена њихови конфликти су се усложнили и продубили, нарочито приликом сусрета тужиоца са малолетним сином. Тужилац је против тужене подносио бројне пријаве органу старатељства и полицији: да му је 06.02.2019. године, међу његовим стварима које му је предала, оставила и туђ кухињски нож, да је приликом преузимања детета 07.07.2019. године кренула за њим, узела дете и удаљила се, да га онемогућава у одржавању личних односа са дететом јер га је у једној таквој прилици упитала да ли га боли глава и запретила му да ће га болети, а да је он у њеном стану видео ловачку пушку за коју претпоставља да је припадала њеном оцу (пријава полицији од 08.03.2020. године), а 14.07.2020. године је ходала за њим и дететом дозивајући дете. Тужена је тужиоца пријавила полицији 22.03.2019. године када ју је шутнуо на јавном месту. За сваки од ових догађаја дежурни тужилац је оценио да се не ради о радњама у којима би било садржано обележје кривичног дела за које се гоњење преузима по службеној дужности. Тужилац је од рођења детета свраћао код тужене у различито време и често ненајављен и у тим приликама захтевао да тужена прекине са свим што чини да би му довела дете, на виђање са дететом долазио је с рођацима и с њима је вређао. Тужилац има изразито бурне реакције, галами, виче, прети туженој пријавама полицији (тако је било када тужена није одвела дете на виђање са тужиоцем, једном након одређивања привремене мере коју тужена није примила, други пут када је била на симпозијуму, а трећи пут када је дете било болесно о чему је обавестила

тужиоца). Оваквим својим понашањем тужилац застрашује тужену и доводи је до стања у коме се она непрестано проверава у страху од онога што би тужилац могао да предузме против ње.

Нижестепени судови правилно су окарактерисали понашање тужиоца као насиље у породици, у смислу члана 197. Породичног закона, којим се угрожава душевно здравље и спокојство тужене као разведеног супружника и, применом одредбе члана 198. став 2. тачка 5. истог закона, одредили меру заштите од насиља којом ће се предупредити ново насиље према туженој, из којих разлога се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наводи ревизије о томе да код тужене никада није постојала ниједна повреда коју јој је тужилац нанео у критичним ситуацијама указује на то да тужилац насиље изједначава са физичким насиљем без увида у то да је одредбом члана 197. Породичног закона прописано да насиље у породици, у смислу тог закона, јесте понашање којим један члан породице угрожава не само телесни интегритет, већ и душевно здравље или спокојство другог члана породице. Понашање тужиоца, као и субјективни осећај тужене као жртве насиља, који се неминовно процењује, указују да понашање тужиоца одступа од нормалног опхођења и комуницирања међу члановима породице и представља акт психичког и физичког насиља због кога је било целисходно одредити мере забране даљег узнемиравања тужене, јер се тиме спречава могућност стварања сличних конфликтних ситуација. Изречена мера јесте одговарајућа, сврсисходна и делотворна, јер има и превентивно дејство, пошто опомиње и упозорава тужиоца на то какве га законске последице очекују за случај да убудуће понови своје дело.

Како у конкретном случају не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, нити разлози на које ревизијски суд пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић